

Wereldzeiler Zijdenbos nadert Nederland

Een wereldreis met een zeilboot is tegenwoordig niet meer iets waarvan men opkijkt: Een zeiler moet toch op zijn minst alleen een dergelijke reis gemaakt hebben en dan nog liefst nonstop of met een enkele onderbreking, om in het nieuws te komen.

Het is daarom heel begrijpelijk dat de zeilreis rond de wereld van de Vlaardingse kastelein Bertus Zijdenbos buiten ons vaderland vrijwel onopgemerkt is gebleven, afgezien van de landen die hij op zijn reis bezocht heeft. Ook in ons vaderland staat de unieke tocht van de 61-jarige Vlaardinger niet bepaald in het middelpunt van de belangstelling, want ook hier is het alles Francis Chichester, Alec Rose en Robin Knox Johnston wat de klok slaat.

Voor al in kringen van zeezeilers hoort men nog al eens de vraag, die meer weg heeft van een verzuchting: waarom zijn het altijd buitenlanders die dergelijke indrukwekkende prestaties leveren? Wij zouden hierop zo gauw geen antwoord weten of het zou moeten zijn dat Nederland ook heel wat onverschrokken zeezeilers heeft (of had) die de zeven zeeën hebben bevaren of nog steeds bevaren. Een paar namen, die ons zo maar te binnen schieten: Kuyt, Maurenbrecher, Van Nieuwkoop, Peereboom, Hoekmeyer, Carpentier. Een volkomen willekeurige greep die zonder enige moeite aan te vullen is met nog vele andere namen.

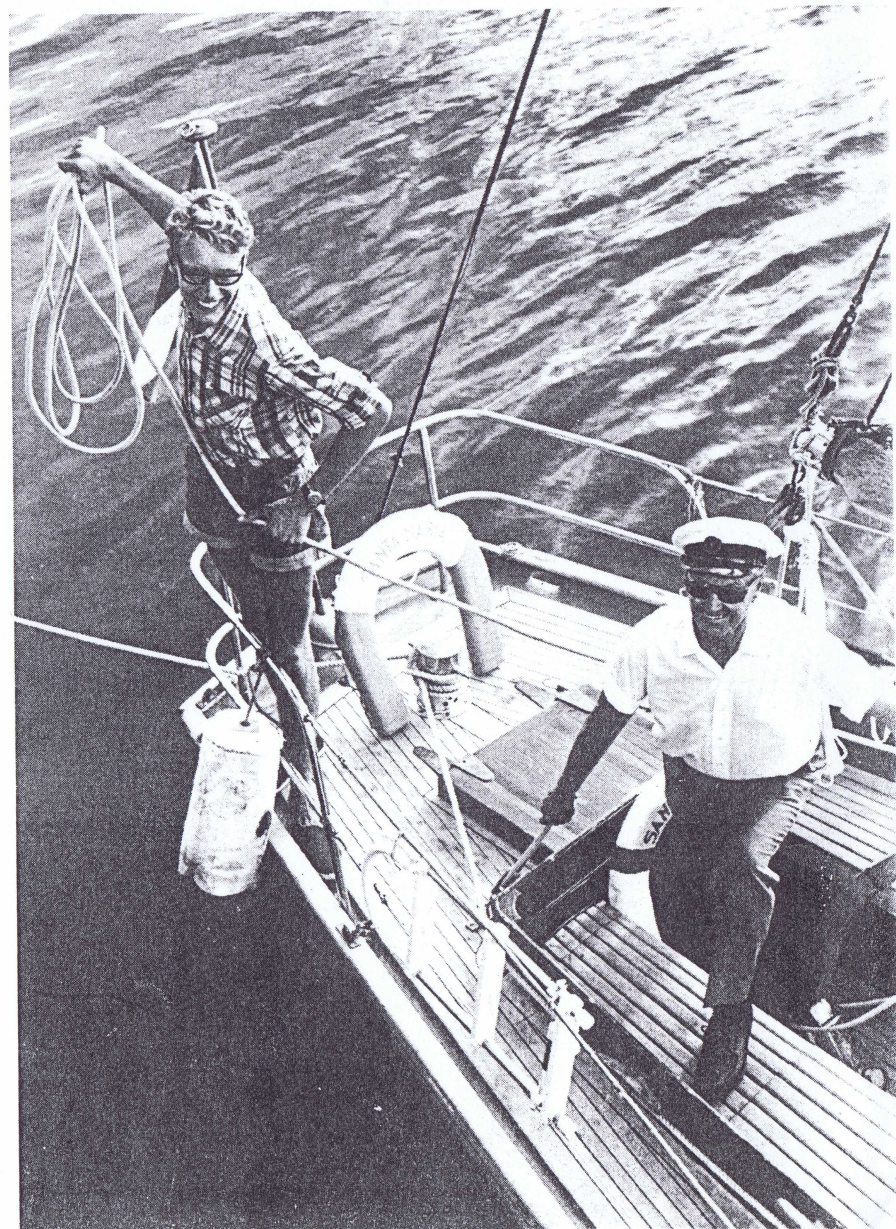
Hiervoor noemden wij de reis van Bertus Zijdenbos uniek en wel omdat — mits het laatste deel van de reis geen onoverkomelijke moeilijkheden oplevert — hij de eerste Nederlander zal zijn die de wereld rond is gezeild. Hij heeft die reis niet helemaal alleen gemaakt, want hij had meestentijds één bemanningslid aan boord. In de

loop van de tweede helft van de tocht wisselde deze nogal eens; ook legde Zijdenbos een groot traject helemaal alleen af.

Alleen of niet alleen aan boord, de prestatie van Bertus Zijdenbos dwingt ons aller respect af, zeker als men daarbij zijn leeftijd in aanmerking neemt. Aan de wal zitten heel wat mannen van zijn leeftijd aan hun AOW te denken!

Op het moment dat wij dit schrijven

vaart Bertus Zijdenbos met zijn schip Santa Maria en een Nieuwzeelands bemanningslid in het zuidelijk deel van de Atlantische Oceaan ergens tussen Ascension en de Azoren, waar hij omstreeks half juni hoopt aan te komen. In verhouding tot de hele wereldreis blijft er dan nog maar een klein stukje over, namelijk van de Azoren naar de thuishaven Vlaardingen. Als alles naar wens verloopt zal dat hooguit 1½ à 2 maanden in beslag nemen.

Vader en zoon Zijdenbos bij hun aankomst op Curaçao.

Familie

Tot dusver is E.T.M. Zijdenbos, zoals hij te boek staat in de Burgerlijke Stand, bijna drie jaar onderweg; het vertrek vond namelijk plaats op 4 juli 1966. Het is duidelijk dat Bertus Zijdenbos geen haast heeft gemaakt zo gauw mogelijk weer thuis te zijn.

Het zag er in het begin helemaal niet naar uit dat met dit vertrek een wereldreis was begonnen. Immers, aan boord waren niet alleen Bertus Zijdenbos sr., maar ook Bertus jr., Marian, de jongste dochter des huizes en Louis, de jongste zoon. Er was hier dus duidelijk sprake van een familie-reis met als voorlopig einddoel de Middellandse Zee.

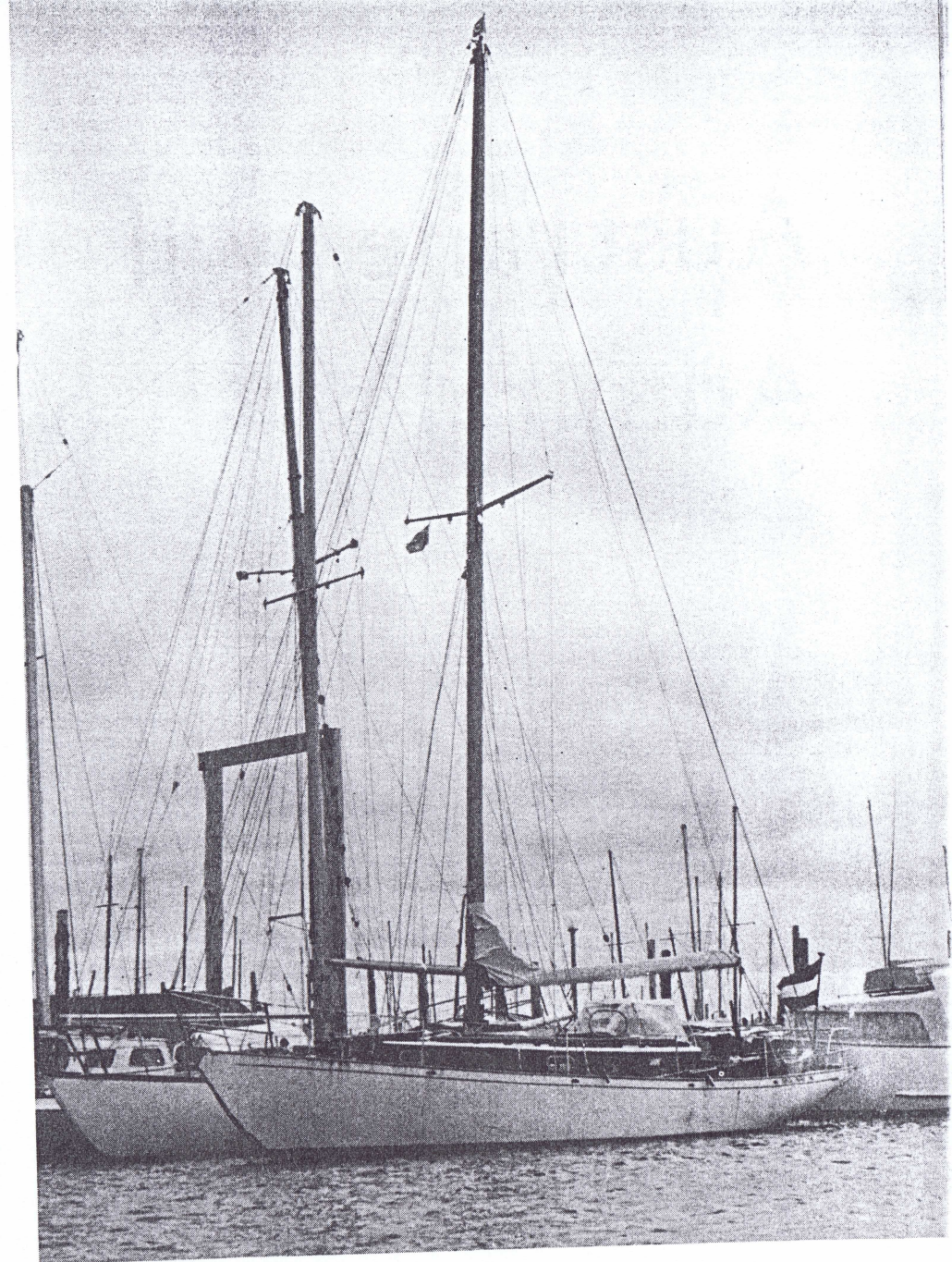
Ofschoon vader Zijdenbos het idee van een wereldreis wel degelijk in het hoofd had — het schip was er niet alleen geschikt voor, het was er ook voor uitgerust — wilde hij de tocht naar de Middellandse Zee gebruiken om de zaak eens aan te zien.

Dit klinkt misschien wat erg simpel, maar in het contact dat wij met de familie Zijdenbos hadden, bleek ons al heel gauw dat men daar in Vlaardingen volkomen wars is van alles dat zelfs maar in de verste verte op gewichtigdoenerij lijkt.

Vóór alles in de wereldreis van 'pa' een familieaangelegenheid. Uit alles blijkt dat de morele steun en het contact met het 'thuisfront', waarbij mevrouw Zijdenbos natuurlijk op de eerste plaats staat, van het grootste belang is voor het slagen van deze reis. Niet alleen zijn de banden met thuis zeer sterk, ook zijn er geregeld leden van de familie aan boord geweest.

Zoals gezegd, het allereerste deel van de reis, te weten Vlaardingen-Menorca, werd gezamenlijk met drie Zijdenbos-telgen aan boord afgelegd. Bertus jr. ging echter niet in de Middellandse Zee van boord, maar zeilde samen met pa de halve wereld rond. Met een onderbreking was hij tot de aankomst op de Nieuwe Hebriden aan boord.

Moeder Zijdenbos kwam na de Atlantische oversteek in het Caraïbisch gebied enkele weken aan boord even-

De Santa Maria, waarmee Bertus Zijdenbos zijn wereldreis maakt, in de haven van Auckland, Nieuw Zeeland.

als veel later in het Zuidafrikaanse Durban, toen Bertus Zijdenbos de Indische Oceaan achter zich had gelaten. Ook wat betreft het laatste deel van de reis zijn er plannen dat een of twee van de kinderen zullen meevaren.

Eigenlijk is het een vrij ongebruikelijke zaak dat de naaste familieleden een grote rol spelen bij een dergelijke gigantische zeiltocht. Misschien is het wat overdreven om hier te spreken van een grote rol, toch is de invloed van vrouw en kinderen op de psychische gesteldheid van de schipper wellicht van grotere invloed op het verloop van de hele reis dan men op het eerste gezicht zou vermoeden.

Ook in dit opzicht mag de reis van

Bertus Zijdenbos wellicht uniek genoemd worden omdat het juist vaak de sterk op zichzelf staande mensen, soms zelfs duidelijk introvert ingestelde naturen, zijn die een dergelijke opgave kunnen volbrengen.

Wij hebben in dit eerste bericht over de wereldreis van Bertus Zijdenbos slechts enkele aspecten van zijn tocht aangeroerd. In een volgend artikel willen wij u wat meer vertellen over de reis zelf en het schip waarmee die gemaakt is. Tevens hopen wij u dan nader te kunnen berichten over de vorderingen die Bertus Zijdenbos in het tijdvak tussen de twee publicaties heeft gemaakt.

J.A.K.